

Pismo rastanka

Osam godina. Toliko traje osnovna škola. Ali i neka serija koju počneš gledati ima samo osam epizoda. Počneš „samo jednu epizodu“ i odjednom je već gotovo. Razlika je u tome da u ovoj našoj „seriji“ ne možeš preskočiti uvod.

Ušli smo u ovu školu s bojicama, a izašli s kalkulatorima i šalabahterima. Negdje između toga izgubili smo par olovaka i pronašli prave prijatelje. Zato vam se danas, na dan oproštaja, želimo zahvaliti.

Prvo bismo se zahvalili roditeljima, koji su uvijek bili uz nas, proživljavali naše drame i loše dane te brinuli o nama kroz cijelo ovo školsko putovanje.

Hvala učenicima naše škole i prijateljima koji su nas naučili prijateljstvu, hvala našim čistačicama, domaru i kuharicama što su nam uvijek bili od pomoći kad nam je trebala i kad nismo ni znali da nam treba.

Posebna zahvala ide našim učiteljima koji su nas učili i mučili ispitima te vjerovali u nas čak i kada mi nismo vjerovali u sebe, koji su nas nekako trpjeli i u danima kada smo bili mrzovoljni i nezainteresirani, a znamo da je takvih dana bilo.

Ovo naše putovanje bilo je poput vožnje vlakom smrti u zabavnom parku kada nisi spreman za iznenađenja kao što mi nismo bili spremni za ono što te čekalo u školi. Jedan dan smo se svađali, drugi smijali, a treći plakali zbog ocjena. Nije bilo bitno jesi li popularan, smiješan ili čudan, uvijek si bio dio razreda, a uspomene koje smo napravili zajedno, uvijek će nam ostati u srcu.

Naučili smo toliko puno toga. Ne samo lekcije na satu, već i lekcije koje ćemo nositi sa sobom kako starimo.

Nadamo se da ćemo se jednog dana, ne u tako dalekoj budućnosti, opet sresti i upoznati iznova. Ali za sada, vrijeme je za nas da se rastanemo, krenemo odabranim putevima, sazrijemo i naučimo još više.

Neva Morožin, 8.r.